

ברכות - פרק ה' משנה ה'

הקדמה: אדם צריך להשגיח ולהיות זהיר בתפילתו ולא לטעות וקל וחומר שליה ציבור, היות ובמשנה זו נלמד שהטועה בתפילתו סימן רע לו.

המתפלל – אדם שמתפלל [תפילת שמונה עשרה]

וטעה – וטעה בתפילתו

סימן רע לו – [סימן הוא שתפילתו אינה נשמעת וע"כ צריך הוא לחזור בתשובה]

ואם שליה ציבור הוא – ואם הוא בעצמו החזן [וטעה בתפילתו]

סימן רע – זה סימן רע

לשולחיו – לציבור ששלחו אותו [להיות חזן ושליח ציבור]

מפני – בגלל

ששלחו של אדם – ששלח של אדם [אדם שעושה שליח]

כמותו – זה כמו האדם בעצמו [וכאן הציבור השולח את החזן זה כמותו ולכן סימן רע להם]

אמרו עליו – סיפרו עליו

על רבי חנינא בן דוסא – על התנא רבי חנינא בן דוסא

שהיה מתפלל – שהיה מתפלל ומבקש [רפואה]

על החולים – על אנשים חולים [שיבריאו ממחלתם]

ואומר – וכן הוא אומר [אחרי התפילה היה אומר]

זה חי – חולה זה יהיה בריא

וזה מת – וחולה זה ימות

אמרו לו – שאלו אותו [את רבי חנינא בן דוסא]

מניין אתה יודע – מהיכן אתה יודע [לומר איזה חולה ימות ואיזה יבריא]

אמר להם – ענה להם [רבי חנינא בן דוסא לשואלים]

אם שגורה – אם רגילה וסדורה [ואין לי טעות בתפילה על אותו חולה]

תפילתי בפי – התפילה שלי

יודע אני – אני כבר יודע

שהוא מקובל – שהתפילה התקבלה [והחולה יבריא]

ואם לאו – ואם התפילה לא שגורה בפי

יודע אני – אני כבר יודע

שהוא מטורף – שלא מקובל [שהתפילה לא מקובלת וממילא החולה לא יבריא ח"ו]